

Centrál Színház:
Meccs

Tarján Tamás
2008. október 10.

Ki hitte volna, hogy számos uralkodó, hadvezér, Tiborc, kemény koponya megformálóját, az idén hatvanéves Papp Jánost a vele szinte egykorú hajdani táncművész, mai sztárkoreográfus, ünnepelt pedagógus - és hat éve böjtölő szexguru -, a mindkét nemhez vonzódó örökifjú Tobi Powell szerepében látjuk viszont? A részint sikeres színészi erőpróbán kívül sok jót nem lehet mondani a Centrál Színház bemutatójáról.

A kifogások lajstromozása előtt egy vonatkozásban illik megvédeni a *Meccset*. A nyilvános főpróba közönségének nem is oly töredéknyi része sziszegve követte, majd a szünetben igencsak becsmérelte a szöveg mosdatlanságát. Néhányan távoztak is. Pedig ők nem hallhatták, hogy a második rész elején Tobi - lányos zavarában, úri szemérmességgel - még pompás, alapos nyalást is javasol Lisának (addigra kiderült: a kis menyének, aki tizenegy hónapja ugyancsak szexmentesen kényszerül élni). Lisa elsősorban a kimerítően megokolt - mindkettejüknek kellemes percekkel ígérő - előterjesztés váratlansága miatt mond nemet némi tétovázás után (a kölcsönös kielégüléssel felérő lassú táncolásnak, a mozgástervező **Cortés Sebastian** okosan hűtött-fűtött tenyér- és váll-lírájának mégsem tud ellenállni, s apósa - igaz, mindössze atyailag emelt - karjaiban végzi). Az 1967-es születésű **Stephen Belber** színműve azonban nem tobzódik a mára visszaverhetetlenül teret nyert "káromkodós", szexista beszélgetésben, **Baráthy György** dramaturg fordítása pedig hajlékonyan aknázza ki e (talán szociolektusnak - itt: értelmiségi-művészi szlengnek) is nevezhető stílust.

Papp János lazán, dallamosan játssza a vénülés, a magány mocsarából önmagát kedélyesen kikirángató, testes öregfiút. Például dugás helyett kötöget. (És szép ötlet, hogy elsőként utóbb egy kisgyermek-ruhadarabbal büszkélkedik.) Az írói-rendezői lelemény a kínai kacsa ételmaradékaiból előhalászott evőpálcikákat segítségül hívva bizonyítja, hogy a kötőtűkkel végzett böködés mennyire hasonlít a nem plátói szerelem koreográfiájához. **Howard R. Lloyd** az indokoltnál is kopárabb, otthontalanabb, mogorva színpadán nem könnyű tartalmas, jelentésszerű járások ösvényeire rátalálni, de Papp akár egy kis túlmozgás árán is kedvesen lengi-zuhogja be maradék léte színterét. Kezdeti magányos pillanataiból is érződik, hogy tekintélyes adag józan ésszel megáldott súlyos fickó az, aki nagyon készül valamire.

A félig narancssárga ruhás, kopasz (illetve hülyegyerek-sityakos) Tobihoz Lloyd jelmezei egy fakón sárga-barna asszonykát és egy sárszínű férjet hoznak látogatóba. Eleinte a koravéneen fiatal hölgy tudományos munkájához szükséges nagyinterjúról lenne szó, de egy kis kacskaringós halogatás nyomán kiderül: mindez kamu. A rendőr Mike sosem látott, kétséges kilétű apját gyanítja a házigazdában (erőszakkal be is dug majd a szájába egy kémcsövet, hogy a DNS-vizsgálathoz szükséges nyálmennységet beszerezze). Negyvenhárom éves fejjel, két évvel őt egyedül felnevelő (táncosnő-karrierről hiába álmodó) édesanyja halála után jut eszébe, hogy ezt a "köcsögöt" "a farkánál fogva" vonszolja törvényszék elé. Rendben. De vajon mit akarhatott eredetileg a munkamániás, szeretetlen, iszákos, nem kefélt férjjel együtt érkező feleség? És miért épp akkor és miért úgy ébred rá a feszélyező helyzet faramuciságára Tobi, amikor ráébred? S miért azt a taktikát követi, amelyet követ (pénzt, javakat nem lehet kizsarolni belőle - nincs neki) - ha kincse, a lenyírt kéz- és lábkörmeit évtizedek óta halmozó üvegurna mellett tartja azt a könyvet (az amerikai vívósportról szólót), amelyben hajdanán gyáván nem vállalt fiacskája sportsikereiről tudósító, húsz esztendővel ezelőtti kivágot is lapul? És a *Meccs* attól meccs, hogy a vívók asszóznak/csörtéznak, illetve mindkét férfi kedveli az amerikai futballt? Azt már csak a rémület fokozására említjük, hogy Mike végül elhalt mamája kedvenc táncosnő-kisplasztikájával ajándékozza meg az 1:1-es eredményű szülő-gyermek birkózás ellenére elérzékenyült apát, aki a fiatalokat saját reménybeli nagyapaságának emlegetésével biztatja újrakezdendő összesimulásra. A nyálvizsgálat villámgyorsan megérkező eredménye esetleg éppenséggel megengedné, hogy Mike nemzője az a férfi legyen (maga is az 1950-es évek végének ifjú táncfenoménje), aki állítólag Tobiban lelte meg felülmúlhatatlan szerelmi ideálját - ezen ingatag feltételezésre viszont már annyi humor sem marad vissza a kalandos, ám vacak darabban, amennyi korábban itt-ott csörgedezett.

Kovács Vanda roppant gondterhelt Lisája vagy az elhanyagolás tizenegy hónapja során koptatott le magáról minden női vonzerőt, vagy érthető, miért szereti jobban Mike a rendőri ténykedést, mint a házaseletet. **Mihályfi Balázs** (Mike) tanácstalanul kerülgeti a szerepet, a szerep őt. Ha egy színésznek (lásd fentebb) vadul köcsögöznie kell (stb.), meg kell tanítani őt köcsögözni. **Harangi Mária** az instrukciók emeltebb szakmai szintje, technikai, nyelvi hitele helyett Belber nem-dráma drámájának drámaságára koncentrál (s természetesen időnként ott ér el eredményt, ahol - Papp János közreműködésével - akarva-akaratlanul kiengedi kezéből e túlsúlyos amerikai giccset). A színi mászkálások, átülések csekély eredményt hoznak: a giccs sem tudja kitombolni magát.